

BARTOMEU FIOL

Pressuposada l'existència d'alguna mena de sensibilitat especial davant determinats aspectes de la canviant i fugissera realitat, practicar l'exercici de la parenta pobra –la poesia, la poesia com a gènere literari– és posar alguna cosa damunt la taula, un posar que és un deixar perquè quedi; perquè, si no queda, no hi ha poesia. Però això es pot fer de moltes maneres o amb moltes intencions. Hi ha els practicants que necessiten i cerquen primordialment crear bellesa verbal, fer un treball d'orfebreria amb mots i mites, i hi ha aquells que necessiten i cerquen, sobretot, trobar qualche mica més de veritat, també mitjançant mots i mites. Els meus intents van en aquesta darrera direcció. Servidor, com tants d'altres, freturo molt més un major coneixement que una major beutat.

En podem dir «parenta pobra» per diverses raons. La primera és que gairebé sempre hi ha una gran distància entre allò que pretenem i allò que realment aconseguim, la segona és la seva gran manca de lectors, i la tercera són les conseqüències de tot això en els editors, l'actitud –prou comprensible– que tenen davant seu els editors.

Naturalment, de la poesia d'un Rimbaud o d'un Bartomeu Rosselló-Pòrcel n'hem de dir parenta rica.

15 / 7 / 2007

Dos intents de *Quòdlibets de quòndams coetanis*, un llibre que encara s'està fent.

La buidor de la vaixella
(The emptiness of the service)

*All vessels contain the presence of the absence
without capital letters
but in the most complete silence
biting the porous bones
of our present and immediate limits.
We don't know whether there is any fresh source,
nearby, masterly hidden.
We only know there is indeed
an undeniable and wounding presence,
the presence of an absence,
which may be better attested
or certified,
by the "lucid stillness"
-T.S. Eliot dixit-
of the blank page, of the blank mind.
All vessels prove the presence of the absence.
Let's welcome the no-text for evermore.*

Materials per a algunes biografies

Aquell que imaginava o fabulava
fugir un dijous capvespre cap a Alger,
aquell que s'ha trobat tothora condemnat
a no perfer mai cap text,
el que hauria volgut expressar-se, feliç i contundent,
en pintura consistent i gravat xilogràfic,
el nét tal vegada preferit de la senyora àvia,
el nebot estimat de totes les tietes,
el convidat d'infant al Port de Pollença
i Cala Bòquer, a Paguera i a Deià,
aquell que, de nit, amb en Xavier,
va apedregar el Liceu Espanyol,
el congregant dels Lluïsos entusiasta
i el catequista a la parròquia solar
del Sant Sebastià heliocèntric,
el califa calent d'un harem virtual
—masturbador furiós de més gran—,
el lector d'Unamuno
i alumne de Díez del Corral,
el subjefe un poco mequetrefe
del camp de treball de Montalbán
i Jefe Nacional Accidental
del Servei Universitari del Treball,
aquell que va fer mapes de Las Hurdes
i passejar-hi Graham Greene a la motxilla.

També el participant en la primera
convenció d'A.B.T.A. a Viena,
el viatjant de Cromwell Road i Notting Hill,
el visitant de Montreal i Vancouver
i encara del Mar Mort i Masada.
Aquell que ja li tremola la mà esquerra
i sovint perd el conill, a qui —oh, vergonya!—
no varen ensenyar mai llatí ni alemany,
el quasi analfabet en matèria d'informàtica,
l'autodidacte en tot
amb qualificacions finals gens honorables,
el bufador d'ampolles,
el bevedor amb Ul·là de vodka amb Coca-Cola

i de ginebra amb gel per Sant Antoni,
el solidari amb els *underdogs* del Call,
l'impossible deixeble
del rabí de Liorna o de Leghorn, l'estupefacte
perquisidor dels reis d'Edom,
el devot lector de Gershom Scholem
i seguidor de la banda de Cracòvia,
l'operat fa temps de pròstata
que ha de visitar regularment l'uròleg,
el cardiòleg, el neumòleg i el neuròleg,
qui ja ha patit la més humiliant lumbàlgia
i que, del tot fart de bregar i maldar,
d'una vegada, voldria deixar d'escriure més,
els dits massa empastifadots de tinta fosca.

Acompanyat tots ells per Albern, l'albat,
en Marc, en Miquel, el quòndam Namelos i el difunt Totmüde
–i de totes les tribus escites, que ja s'ho miren amb uns altres ulls.

¿Són un tot sol o tots els personatges
que poden passar per l'empostissat d'un escenari?